

ஞானபாநு.

VOL 3. }
தொகுதி 3.)

September 1915.
ராக்ஷஸவ்ருஸ் புரட்டாசீம்

{ No 6.
{ பகுதி 6.

உயர்வு.

மனிதர்கள் எல்லோரும் கீர்த்தியை விரும்புகிறார்கள். தன்னைக்கண்டு தன்னைச்சுற்றிலு மிருப்போர் மெச்சவேண்டும் என்று நினைபாதவர் மிகவும் அபூர்வம். குழந்தைகள் கூட ஒரு கூட்டத் திலிருக்கும்போது தங்களைப் பெரியவர்கள் புகழ்கையில் களிப்படைகிறார்கள், யாரும் கவனியாதிருந்தால் மனம் குன்றிப்போய் ஒரு மூலையில் உட்கார்ந்துவிடுகிறார்கள்.

* * *

ஆனால் மனிதன் உலகத்தை ஏமாற்றப்பார்க்கிறான். புகழ் விரும்புகிறான், ஆனால் புகழிற்குரிய வேலையைச் செய்யச்சோம் புகிறான் தங்கக் கட்டியைக் காட்டி ரூபாயைத் தட்டிப் பார்க்கிறான். பூமியில் விதைபோடாமல், அல்லது வெறும் கருக்காயை மாத்திரம் விதைத்துவிட்டு, யோக்கியமான குடியானவன்போல தைமாதத்தில் பபிரை எதிர்பார்க்கிறான். ஆனால் பிரகிருதிரியான கணக்குக்காரி; நல்ல குடியானவனுக்கே ஒன்றுக்குப் பாதிதான் பலன் தருகிறான். அப்பேர்ப்பட்டவன் நம்ம பேர்வழிக்கு என்ன தருவான்? அவனுக்கு வைக்கோல்கூடக் கிடைக்காது, வேண்டுமென்றால் அவன் களைப்பூண்டிகள் ஏராளமாக வெட்டிக்கொண்டு போகலாம்.

நாம் தலையெடுத்தபிறகு எத்தனையோ கீர்த்திவந்தர்களின் பெயரைப் பத்திரிகைகளில் பார்த்திருக்கிறோம். ஒருவர் தன்காலத்து வசிகேட்களுக்குள் மகாபெரியவர், ஒருவர் மகாவாக்மி, ஒருவர் எழுதுவதில் பெரிய தீரன், ஒருவர் கல்விகற்பிக்கும் உபாத்தியாயர்களில் சிரோஷ்டர், ஒருவர் பத்திரிகைகடத்துவதில் புளி, என் நிவ்வாறு பலவிதமான கட்டியங்களை நாம் காதுபுளிக்கக் கேட்டிருக்கிறோம். ஆனால் இந்தப்புதழெல்லாம் கேயெட்டி நாடக சாலைபில் அரங்கில் தின்றுபாடும் மாதின் பேசில் திருப்பப்படும்

பிரபாமண்டிலம்போல மிகவும் க்ஷணபங்குரமானது. அவள் அரங்குகளிட்டுக் கிழே இறங்கினதும், வெளிச் சத்திரளெல்லாம் எங்கேயோ போய்விடுகிறது, விஞ்சைப் பெண்ணின் ஒளி போய் வெறும் மிஸ்ஷார்ட்டுத்தான் மிஞ்சுகிறாள். அதுபோல நமது பத்திரிகாவிர்களுல்லாம் தங்கள் பதவியை விட்டு விட்டுச் சாதாரண மனிதரின் நிலைமைக்கு வரும்போது, ஐயோ பாவம்! மிகச் சாதாரண மனிதராகத்தான் போய்விடுகிறார்கள். கீர்த்தி பரிமாறும் பத்திரிகைகளும், மாணவர் காகோஷங்களும் புதிய நாடகபாத்திரத்தைத்தான் நாடிவிடுகின்றன. பழைய வீரன் விஷயத்திலிருந்த உற்சாகம் காளுக்கு நாள் குளிர்ந்துபோய் விடுகிறது. மறுபடி எப்பொழுதாவது அவன் அரங்கில் ஏறுகையில் ஏதோ ஒரு முலையில் உண்டாகும் மெளனத்த கரகோஷத்தின் நாடகத்தை அவன்கேட்கும்போது வெறும் நிச்சயம் இதைவிட எத்தனையோ மடங்கு இனிமையாக இருக்குமே என்று நினைந்து மனம் வாடுகிறான். இந்தவீழ்ச்சிபை அனுபவிக்காமல் பதவியிலிருக்கையில்லேயே, பத்திரிகாகீர்த்தி பூர்ண சுவாத்திலிருக்கும் போதே, நில உலகத்தை விட்டுவிட்டவர்கள்தான் அதிர்ஷ்டசாலிகள் என்றெண்ணிக்கொள்ளுகிறான். இவ்விதக்கீர்த்தியை ஒரு கடவை சுவைத்துவிட்டபிறகு அது இல்லாமல் வாழ்வது மகா கடினமானதால், ஏதாவது ஒரு ராஜ்யியத்தில் ஒருதிவான் வேலை கிடைக்காதா, அதன் முலமாகவாவது மறுபடியும் கீர்த்தி தாயகர்களுக்குப் பழைய உற்சாகத்தை உண்டாக்கமாட்டோமா, என்று அங்கு மிங்கும் சுற்றிப்பார்த்துக்கொண்டு அதிர்ஷ்டவசத்தால் ஒன்று கிடைத்ததும் தான் கிருதார்த்தனாகி விட்டதாக நினைத்துக்கொண்டுகிடுகிறான். ஆனால் பெரும்பான்மைபோர் பழைய சொறுக்கை நினைந்துகொண்டு தனிப்புலம்பல்தான் புலம்பவேண்டியிருக்கிறது.

ஆகையால் கீர்த்தி விரும்புகிற மனிதன் தனக்கு அந்நியமான ஒளிமண்டிலத்தை நம்பிக்கொண்டிருக்கலாகாது. யோசனைச் சந்திரத்தில் சொல்லப்படுகிறதே அது போன்ற தர்மமேகத்தைச் சம்பாதித்து வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். அப்படிவைத்துக்கொண்டால் அது அவன் அரங்கின் மீதேறும் பொழுது மாத்திரமன்று, அவன் திற்கும்போதும் கடக்கும்போதும், உட்காரும் போதும், உறங்கும்போதும் கூட அவனைவிட்டகலாது.

யாரும் அவனை அலக்ஷியஞ் செய்பமுடியாது. எப்பேர்ப்பட்டசபையிலும் அவனுடைய ஒளி மங்காது. இவ்வித ஒளியுள்ள வேறு சிலர் அங்கிருந்தால் அவர்களைச் சுற்றியிருக்கும் ஒளி இவனுடைய பிரபாமண்டிலத்தைத் தூக்கிக்காட்டுமே யொழிய ஒருக்காலும் குறைத்துவிடாது.

* * *

அப்படியானால் இந்த மங்காத பிரகாசத்தை எப்படி உண்டாக்கிக்கொள்ளலாம்? இந்த வாடாத இசைமலர் எங்கு பூத்திருக்கிறது? என்று கேட்டாலோ, அதற்கு ஒரே ஒரு பதில் தான் உளது. மேலே நோக்கவேண்டும். கீழ்ப்பார்வையை அகற்றி விடவேண்டும். நமது ஆகிருதியை வளர்த்துவிட வேண்டும் உயர்வை நாடவேண்டும்.

* * *

ஊதிபாலும், செல்வத்தினாலும், உத்தியோகத்தினாலும் மாத்திரம் வரும் உயர்ச்சியில் ஜீவராசி இல்லை. அந்தக்கரண உயர்ச்சி தான் உண்மையான பெருமைபெற்றதும், ஒரு ஆயிரம் வருஷத்துக்குமுன் சடையப்பவள்ளல் என்றும் கம்பன் என்றும் இரண்டு மனிதர் நம்நாட்டில் வசித்தார்கள். சடையப்பவள்ளல் மகா செல்வவந்தன், ஆனால் கம்பன் பரம ஏழை—வள்ளல் வீட்டுப் பிள்ளைகளைப் பள்ளிக்கூடத்துக்கு அழைத்துச் செல்லும் ஆளாக இருந்தான். கம்பனுக்குச் சரிபாணவயது வந்தது, அவன் கையில் சரஸ்வதி நிருத்தஞ்செய்யத் துவக்கிவிட்டான்; களிதாலோகத்துச் செல்வங்களின் திறவுகோல் அவன் கையில் அகப்பட்டு விட்டது. அதுதெரிந்துவிட்டதும் சடையப்பவள்ளல் தனது செல்வங்களைப் பற்றிப் பெருமைபாராட்டாமல் தன்னுடைய தனத்தை யெல்லாம் கம்பனுக்கு ஈந்து அவனுடைய ராமாயணத்தில் ஒரு பத்து மனை வாங்கிக்கொண்டிவிட்டார். * இப்பொழுது யோசித்துப்பார்த்தால் அந்த மனைகள் அந்த விலைக்குக் “கிராக்கி” என்று ஒருவரும் சொல்லமாட்டார்கள்.

* * *

* தனக்கும் பிறர்க்கும் சடையப்பவள்ளலாட்டிய உதாரத்தை முன்னிட்டும், ராமாயணம் எழுதும்விஷயத்தில் தன்னை அவர் உற்சாகப்படுத்தியதை நினைத்தும் கம்பன் தன் மகாகாவியத்தில் அவரைப் புகழ்ந்து பத்திப்பாட்டுச் பாடிவைத்திருக்கிறான்.

“பெருமைக்கும் ஏனைச் சிறுமைக்கும் தத்தம் கருமமே கட்டளைக்கல்”. பீமனையும் அர்ஜுனுனனையும் உயர்வாய் சீனைக்கின்றோம்; துரியோதனனையும் சகுனியையும் நீசர்களாக எண்ணுகின்றோம். காரணம், அவர்களுடைய செய்கைகளே. பீமார்ஜுனர்கள் போரில் யாருக்கும் அஞ்சார்கள். ஒருவனோடு பகை நேர்ந்த காலத்தில் நேருக்கு நேராக நின்று தர்மபுத்தம் செய்வார்களே யன்றி எதிரியை வஞ்சிப்பதைப்பற்றி சீனைக்கமாட்டார்கள். சகுனி துரியோதனர்களோ அவ்விதமில்லை. எதிரிபலவானாக இருக்கும் வரையில் கூழைக் கும்பிடுபோடுவார்கள். எதிரி தங்கள் வசம் அகப்பட்டுவிட்டான், அவனால் தப்பமுடியாது என்று கண்டதும் துளியேனும் இரக்கமின்றி அவனை அப்படியே நசுக்கிவிடுவார்கள். ஆகையால் அறிவாளிகள் இவர்களைச் சிறிபவர் வகுப்பில் சேர்த்துவிட்டார்கள். அர்ஜுனுனன் கூட ஏகலவ்வியன் விபவகாரத்தில் ஒளிகுன்றிவிடுகிறான். அவன்கே வேடன் உயர்ந்து விடுகிறான், ராஜபுத்திரன் தாழ்ந்துவிடுகிறான். பெருமைக்கும் சிறுமைக்கும் கருமம்தான் உறைகல், பழைய கீர்த்தி கூட அன்று.

*

*

*

இன்ன தொழிலில் இருக்கும் உயர்வுக்கு மகிமை ஜாஸ்தி, வேறு ஒரு தொழிலில் காட்டப்படும் உயர்வுக்கு மதிப்புக்குறைவு என்பது கிடையாது. உயர்வு எல்லாம் ஒரேஜாதியே. இகம்துக்காரணம் என்னவென்றால், உயர்வின் உறுப்பில் செயலல்ல முக்கியமானபாகம், செயலைத் துண்டிகிற உள்நுணர்வுதான் பெரிது. ஹிந்துஸ்தானம் முழுவதையும் நீ ஆளலாம், என்னுடைய நாட்டைச் சின்னாபின்னப்படுத்தி எனக்குத்தலைவைத்து உறங்கக்கூட இடமில்லாமல் நீ செய்துவிடலாம், ஆனால் என்னுடைய மானத்தையும் நெஞ்சத்தையும் அசைக்க உன்னால் முடியாது, என்று ஆக்பர் சக்கரவர்த்தியிடம் சொல்லிவிட்டு, கஷ்டமறியாத சிறுபாலர்களையும், மனைவியையும் அழைத்துக் கொண்டு காடுகளிலும் வனந்தாங்களிலும், பாறைகளுக்கிடையிலும் பாலேவனங்களிலும் பதீனந்து வருஷம் இடைவிடாமல் திரிந்தான் உதயபுரமகாரணவான பிரதாப சிம்ஹன் என்றுகேட்கும்போது, இது ஆச்சரியமான உள்ள உயர்வு என்று நமது மனம் சொல்லுகிறது. தாய் உரைகொண்டு தானை உதவியதரணிதன்னைத் தீவினையென்ன நீத்துச்சிந்தனை முகத்தில் தேக்கிப் பாதன்போயினான் என்னும்

போது, ஆயிரம் இராமர் சின்கேள் ஆவரோ தெரியின் அம்மா !
என்று நாமும் குகனோடு கூடச்சொல்லி மலைக்கவேண்டியதா
யிருக்கிறது. விபீஷணன் ஸ்ரீராமபிரானிடம் வந்து சரண் புகுந்த
பிறகு கும்பகர்ணன் ராக்ஷஸப்படைகளுடன் களம் புகுந்து யுத்த
சந்ரத்தகை நிற்கும்போது அன்பினாலும் பெருந்தகைமையின
லும் தூண்டப்பட்டு விபீஷணன் அவனிடம் சென்று.

எனக்கவன் (ஸ்ரீராமன்) தந்த செல்வத்.

திலங்கையும் அரசும் எல்லாம்

நினக்கு நான் தருவென் தந்து உன்

ஏவலின் எளிதில் நிற்பேன்

என்று சொன்னான் என்னும்போது அவன் அண்ணனைக் காட்டி
க்கொடுத்த கொடியன் என்பது மறந்துபோய் அவனை மகாபுரு
டன் என்று மெச்சுகிறோம். ஆனால் நாம் ஏற்கெனவே சொல்லி
யிருக்கிறபடி, அரசர்களிடத்தில்தான், அதிலும் அசாதாரணமான
கடனங்களில்தான், இந்தக்குணம் விளங்குகிறது என்பதில்லை.
இது குடிசையிலும் அகப்படுகிறது, குப்பை மேட்டிலும் அகப்
படுகிறது. யுத்தகளத்தில் அகப்படுகிறது. சகஜமான நகரவாசத்
திலும் அகப்படுகிறது. ஆங்கிலவீரனான ஸர் ப்லிவிப் விட்னிஎன்
பவன் படுகாயம்பட்டு ஒரு யுத்தகளத்தில் கிடக்கையில் அவனுக்
கு மரணதாகம் எடுப்பதைப் பார்த்துவிட்டு அவனுடைய அனு
சரர்களிற் சிலர் நெடுந்தூரஞ்சென்று அரிதில் அகப்பட்ட அரை
“லோட்டா” தண்ணீரைக் கொண்டுவந்து அவன் முன்வைத்
தார்கள். அதை பெடுத்து அவன் வாயில்கூடக் கொண்டுபோய்
வைத்துக்கொண்டு விட்டான், ஆனால் அந்த நிமிஷத்தில் பக்கத்தி
லிருந்த ஏழைச் சிப்பாயி ஒருவன் அந்தத் தண்ணீர்க்கோப்பை
யை ஆவலோடு பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் என்பதைக் கண்ணு
ற்றான். உடனே விட்னி தன்னுடையதாகத்தை மறந்து, அவன்
கஷ்டம் எனதிலும் அதிகம் என்று சொல்லிக் கோப்பையை அவ
னிடம் கொடுத்து விட்டான். முந்நூறு வருஷத்துக் கிப்பால்
கூட இந்த வார்த்தைகளின் தொனி அன்று கேட்ட நாதத்துட
னையே கேட்கிறது! இதைவிடக் கூடஉயர்ந்த சிந்தனையைக் காட்
டியிருக்கிறது ஒரு உதயபுரி அரண்மனைத் தாதி. உதய லிம்ஹன்
அறிபாப்பாலனா யிருக்கும்போது அவன் பிதா இறந்துபோய்விட்

டான். வனவீர விம்ஹன் என்பவன் சில தலைவர்களின் உதவியைக்கொண்டு ராஜ்யாதிக்காரத்தைக் கவர்ந்து கொண்டதன் உதய விம்ஹனையும் கொல்லத்துணிந்து விட்டான். கிரீடந்தரித் ததற்கடுத்த நாளை வனவீரவிம்ஹன் வாளுங்கையுமாக அந்தப் புரத்தில் பிரவேசித்து பசியோடு அலையும் புலிபோல் உதயவிம்ஹனை ஒவ்வொரு கட்டிலும் இடம்விடாது தேடிக்கொண்டு வருகிறான். உதயனுடைய தாதி பார்த்தான். இமைகொட்டு முன், தூங்கிக்கொண்டிருந்த தன் குழந்தையை உதயனுடைய தொட்டிலில் விட்டு விட்டு ராஜபுத்திரனை ஒரு பரிகாரியினிடம் கொடுத்து மதி லுக்கப்பால் கொண்டு ஓடிவிடும்படி சொல்லிவிட்டுத் தொட்டி வினருகே பதைக்கப்பதைக்க வந்து நின்றுகொண்டிருந்தான். வனவீரன் வந்து உதயனெங்கே என்று கர்ஜித்தான். தாதிக்குப் பேச நாக் குழுவில்லை. தொட்டிலைக் கையால் காட்டினான். அந்தப்பாவி அவன் கண்ணெதிரவே அவன் குழந்தையை இரண்டு துண்டாய்ப் போட்டுவிட்டான். தன் யஜமானுடைய வமிசத்தைக் காப்பதற்காகத் தன் குழந்தையை அறிந்து பலிகொடுத்த இந்தப் பன்னாள் இன்னும் தாதியின் பெயரை உதயபுரி வமிசத்தார் இன்னும் கொண்டாடுகிறார்கள் என்று சொல்லவும் வேண்டுமோ?

*

*

*

உயர்வு என்று சொல்லும் குணத்தில் தன் மறுப்பு ஒரு முக்கியமான பாகம் என்று நாம் மேலே குறித்த உதாரணங்கள் காட்டுகின்றன. வேறொருவனுக்காக, அல்லது ஒரு தர்மத்தினுக்காக, தன்னுடைய சென்க்சியத்தையும் சேஷமத்தையும் லாபத்தையும் இழக்க சம்மதிப்பது சாதாரணமனிதரின் இயற்கையிலில்லை. ஆகையால் தான் உலகம் இவைகளைத்தியாகம் செய்தவர்களுக்கு வணங்குகிறது. தவிர இந்தக்குணத்தை வெளிப்படுத்திக் காட்டவும் எடுத்துக்காட்டவும் துன்பம் அவசியம் போலக்காணப்படுகிறது. தங்கத்தின் காந்தி அக்சினியில் தான் நன்றாக விளங்குகிறது. தசரதனுடைய பெருமை தன் உயிருக்குயிரான ராமனைக் காட்டுக்கனுப்பிவிட்டு உடனே உயிர் விட்டதில் தான் பிரகாசிக்கிறது. நாயன்மார்களுடைய அழியாப் புகழ்க்குக் காரணம், பெரிய பெரிய சோதனைகளால் சோதிக்கப்பட்டும் துன்பங்களை உற்சாகத்துடன் அவர்கள் சகித்ததுதான். அரிச்சந்திரனை ஏன் இன்னும் கொண்டாடுகிறோம்? துன்பக்கடலில் பாதாளமட்டும்

முழுகியுங்கூட அந்த நேரத்திலும் அவன் தன் தர்மத்தை முதல் தினத்தில் பிடித்த உறுதியோடேயே பிடித்திருந்தான் என்பது தான் நம்மனதை அவனுக்கு ஈடுபடச் செய்கிறது.

பதிமூன்றாம் பாலனை இழந்தனம் படைத்த
நிதிமூன்றாம் இனிமமக்கு உளது எனகீனைக்கும்
கதி இழக்கினும் கட்டுரை இழக்கிலேம் என்றான்
என்னும் இந்த மூன்று வரிகளில் இந்தக்குணத்தின் மகுடம் அடங்கிவிட்டது.

இந்த கீழையில்லாத உலகில் உயர்வு ஒன்று தான் நாடத்தகுந்தது. பொருள், சுகம், ஆயுள், எல்லாம் அழிந்துவிடுகிறது ஆனால் உயர்வுக்கு அழிவேயில்லை. மற்ற நற்குணங்களெல்லாம் கிரகங்கள் போலவும் நக்சத்திரங்கள் போலவுமிருந்தால் இந்த ஒரு குணம் மாத்திரம் தருவ நக்சத்திரம் போல அவைகளின் கதிபை நிர்ணயிக்கிறதாயிருக்கிறது. மனிதனுடைய மனோலோகத்தில் இது தான் சுருதியாக, அடிநாதமாக இருக்கவேண்டும். ஒரு கீழையிலிருந்து பார்க்கும்போது இது கஷ்டமென்று தோன்றும். ஆனால் மன ஒருமையோடு நடத்திப்பார்த்தால் ஆகா, இவ்வளவு சுலபமாக இருந்ததா இது என்று கட்டாயம் தோன்றிவிடும். மனம் சூஷ்ம வஸ்துவாகைபால் இயற்கையிலேயே உயர்ச்சியைபுக்கான் நாடும். நாம் தான் வேணுமென்று பாரம்கட்டி அதைக்கீழே அழுத்தி-விடுகிறோம். அதை யதேச்சையாக மாத்திரம் விட்டு விட்டோமானால் அதன் ஜன்மபூமியான உயர்வை நிச்சயமாக அடைந்துவிடும்.

நாம் நதியில் ஸ்ராவஞ்செய்து கொண்டிருக்கும்போது ஒரு வன் தண்ணீரில் அமிழ்த்திப் போகிறான். நாம் உடனே நீந்திச் சென்று அவனைக் கரைசேர்க்க முயலமுடியாதா? ஸ்தலத்தில் ஒரு வண்டியும் மாடும் கைக்கடங்காமல் கண்கால் தெரியாமல் ஓடும் போது வழியில் சில குழந்தைகள் கவனமின்றி விளையாடிக்கொண்டிருக்கின்றன. நாம் பக்கத்திலிருக்கிறோம், பார்க்கிறோம். உடனே சென்று நம் உயிரை லக்ஷியஞ் செய்பாது அக்குழந்தைகளை வழியைவிட்டு விலக்கப்பார்க்கமுடியாதா? கோளில் சுவாமி தரிசனம் செய்கிறோம். நமக்குப் பின்னாலிருக்கும் ஸ்திரீகளுக்க

கு சுவாமி தெரியவில்லை. அம்மா, நீங்கள் பாருங்களம்மா, என்று அவர்சொருக்கு நாம் இடங்கொடுக்க முடியாதா? ஒரு பலவான் ஒரு பலஹீனனைப் போட்டுப்புடைக்கிறான் அல்லது வேறுமாதிரி இம்சிக்கிறான். பலஹீனனுக்காகப் பரிந்துகொண்டு சென்று அந்தப் பலவானிடமிருந்து அவனை ரக்ஷிக்க முயற்சிசெய்ய முடியாதா? உயர்வுக்கும் தாழ்வுக்கும் ஒரு மயிரிழை தான் வித்தியாசம். மேலே சொன்னதுபோன்ற கடனங்களில் தன்னைமறுத்துக் கொண்டு உதவுகிறவன் உயர்ச்சிக் குணத்தைக் காட்டுகிறான். உதவாதவன் தன்னை நீசனாக்கிக் கொள்ளுகிறான்.

*

*

*

சிறிய காரியங்களில் பெருந்தன்மையைக் காட்டுகிறவன் தான் பெரிய காரியங்களிலும் சிறந்து கொள்ளுவான். சிறிய விஷயங்களில் எப்படி வேண்டுமென்றாலும் இருக்கலாம், பெரிய சமயங்களில் நம்முடைய உயர்வைக் காட்டிவிடலாம் என்று ஒருவன் நினைப்பானால் அது தவறு. நல்ல மரவீணை வந்தால் தான் நன்றாக வாசிப்பேன், இதர வாத்தியங்களில் சாஸ்திர ரீதியாக வாசிக்கமாட்டேன் என்று ஒருசங்கீத வித்துவான் சொன்னால் எவ்வாறிருக்குமோ அவ்வாறுதான் இந்தவார்த்தையும் காரியத்தின், அல்லது சந்தர்ப்பத்தின் சிறுமை பெருமைபல்ல உயர்வுக்குக் காரணம். காரியத்தைச்செய்கிற தோரணையிலிருக்கிறது உயர்வு, சிறிய சந்தர்ப்பமேனும் காட்டுகிற தன் மறுப்பிலிருக்கிறது பெருமை.

*

*

*

ஒரு மனிதனுடைய ஆயுள்காலத்தில் ஒரு நிமிஷம் வாய்க்கிறது. அந்த நிமிஷத்தில் அவன் நடந்து கொள்ளுகிற மாதிரியிலிருந்து அவனுக்குக் கீர்த்தியோ அபகீர்த்தியோ சாசுவதமாக வந்துவிடும். ஆனால் அந்தநிமிஷம் இதுதான் என்று ஒருவனால் முன்னாயே குறிப்பிட்டு வைக்கமுடியாது. ஆகையால் எல்லோரும் எல்லாக் காலங்களிலும் உயர்வையே நாடவேண்டும். நம் ஆயுட்காலத்தில் அந்த முகூர்த்தம் நேர்ந்து லோகோத்தமமான பேர்சம்பாதிப்போமானால் உலகமும் களிக்கும்; நாமும் களித்திடுவோம். ஆனால் அந்த முகூர்த்தம் வரவில்லையானாலும் நம்முடைய உயர்வு மாத்திரம் குன்றினதாகாது. நம்மைச்சுற்றியுள்ளோருக்கும், நம்முடைய இருதயத்திற்கும் அது இருளை நீக்கிக்கொண்டு விளங்கும் என்பதில் தடையில்லை.

தமிழ் எழுத்துக்கள்.

[ஸ்ரீராம் வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளையவர்கள் எழுதியது.]

சென்ற சில வருஷங்களாகச் சில அறிவாளிகள் நம் தமிழ்ப் பாஷையில் சில எழுத்துக்கள் குறைவாயிருக்கின்றன வென்றும் அக்குறைவை நிவர்த்திக்கத்தக்க பிறபாஷை எழுத்துக்களேனும் பிறசில குறிகளேனும் நம் தமிழ்ப்பாஷை எழுத்துக்களோடு சேர்க்கப்பட வேண்டுமென்றும் கூறிவருகின்றார்கள்: ஆனால், அவர்களில் ஒருவரும் அவை சேர்க்கப்படுதல் நம் தமிழ்ப்பாஷைக்காவது அதன் வளர்ச்சிக்காவது இன்றியமையாததென்று காட்டத்தக்ககாரணம் ஒன்றையும் இதுகாறும் கூறிலர். இச்சேர்க்கை நம் தமிழ்ப்பாஷைக்கு இன்றியமையாததென்று காட்டக் கருதி நமது நண்பர் ஸ்ரீ. சி. சுப்பிரமணிய பாரதியவர்கள் சென்ற ஆடி மாதத்தில் வெளிவந்த நமது “ஞானபாநு” லில் “தமிழில் எழுத்துக்குறை” என்னும் தலைப் பெயரோடு ஒரு நிரூபம் வரைந்துள்ளார்கள். அந்நிரூபத்தில் மேற்கண்ட சேர்க்கையைச் செய்ய வேண்டுமென்பதற்காகக் கூறப்பட்டுள்ள காரணம் ஒன்றே. ஆஃ தாவது, பிறபாஷைகளின் மனிதப் பெயர், நகர்ப்பெயர் முதலிய வற்றிற் சிலவற்றை அப்பாஷையாளர் உச்சரிக்கும் சப்தத்தில் நாம் உச்சரிக்குமாறு செய்யத்தக்க சில எழுத்துக்கள் நமது தமிழ்ப் பாஷையில் இல்லையென்பதே. நமது நண்பரவர்கள் நமது நிரூபத்தின் ௬ - வது பகுதியில் “ஸம்ஸ்கிருதச் சொற்களை ஸம்ஸ்கிருத வழக்கப்படி நாம் உச்சரிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை யாதலால், நமக்கு அந்த எழுத்துக்கள் வேண்டுவதில்லை யென்று சிலர் ஆக்ஷேபிக்கலாம். சரி - நியாயமென்று வைத்துக்கொள்வோம்” என்று கூறுகின்றார்கள். அச்சிலர் பிறபாஷைகளின் மனிதப்பெயர், நகரப்பெயர், முதலியவற்றையும் அவ்வப்பாஷைகளின் வழக்கப்படி நாம் உச்சரிக்கவேண்டிய அவசியமில்லையாதலால், நமக்கு அந்த எழுத்துக்கள் வேண்டுவதில்லை யென்று கூறுகின்றனர். இக்கூற்றையும் நமது நண்பரவர்கள் “சரி, நியாயமென்று வைத்துக் கொள்வோம்” என்று அங்கீகரிக்கக் கடமைப்பட்டுள்ளார்கள், முந்திய ஆக்ஷேபமும் பிந்திய கூற்றும் வேறல்ல வாகலான். அவ்வாறு நமது நண்பரவர்கள் அங்கீகரிப்பார்களாயின் நமது தமிழ்ப்பாஷை எழுத்துக்களோடு

பிற சில பாஷை எழுத்துக்களையேனும் பிறசில குறிகளையேனும் சேர்த்தல் இன்றியமையாத தென்பதைக் காட்டத்தக்க காரணம் ஒன்றும் நமது நண்பரவர்கள் திருபத்தில் கூறப்படவில்லை யென்பது அதனைப்பார்த்த மாத்திரத்தில் விளங்கும். அவ்வின்றியமையாமையைக் காட்டத்தக்க காரணம் ஒன்றேனும் நமது நண்பரவர்களாலாவது அவர்களைப் போன்ற வேறு பாஷா திருத்தக் காரர்களாலாவது கூறப்படுமாயின் அப்போது நமது தமிழ்ப் பாஷை எழுத்துக்களோடு பிறசில பாஷை எழுத்துக்களைச் சேர்ப்பதா பிறசில குறிகளைச் சேர்ப்பதா என்னும் விஷயத்தைப்பற்றிச் சிந்திக்கவும் தீர்மானிக்கவும் நாம் முன் வரக்கடமைப்பட்டுள்ளோம். நிற்க.

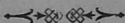
“சுதேசமித்திரனைச் சென்ற 15 வருஷங்களாகப் படித்து வருகிற ஓர் அப்பயங்கார் நமது நிதானக் கட்சித்தலைவருடைய ‘Gokhale’ என்ற பெயரை ‘கோக்களே’ என்று உச்சரித்தது நமது நண்பரவர்களுக்குத் தப்பாகத் தோன்றியதும், நமது ஸ்ரீ அரவிந்தரவர்களின் தமிழ் உபாத்தியாயர் ஒரு வங்காளியின் Birendranath Datta Gupta என்ற பெயரைத் தமிழர் ‘பிரேந்திரநாத தத்த குப்தர்’ என்று தான் வாசிப்பென்று கூறியது நமது அரவிந்த ரவர்களுக்குச் சிரிப்பை உண்டு பண்ணியதும் நமது சமஸ்கிருத பண்டிதர்களும் வங்காளிப் பண்டிதர்களும் ‘பழனி’ ‘கிழவி’ என்னும் தமிழ்ச் சொற்களை ‘பளனி’ ‘கிளவி’ எனவும், ‘அறம்’ ‘மறம்’ என்னும் தமிழ்ச்சொற்களை ‘அரம்’ ‘மரம்’ எனவும், ‘மன்றம்’ ‘கன்று’ என்னும் தமிழ்ச்சொற்களை ‘மந்ரம்’ ‘கந்ர’ எனவும், ‘Forces’ ‘Fourth’ என்னும் ஆங்கிலச் சொற்களை போர்ப்ஸ்; போர்த் எனவும் ‘Zeal’ ‘Zenith’ என்னும் ஆங்கிலச் சொற்களை ‘ஜீல்’ ‘ஜெனித்’ எனவும் உச்சரிக்குங்கால் நாம் தப்பென்று கூறுவதையும் நமது ஆங்கில நண்பர்கள் சிரிப்பதையும் போன்றனவேயன்றி வேறல்ல. தெய்வபாஷை யென்றும் பூரணபாஷையென்றும் பல பாஷைகளுக்கும் தாய்ப்பாஷை யென்றும் சொல்லப்படுகிற சமஸ்கிருத பாஷை எழுத்துக்களோடும் பல புதுமைகளையும் திருத்தங்களையும் கொண்டுள்ள பாஷையென்று சொல்லப்படுகிற வங்காளிப் பாஷை எழுத்துக்களோடும் ழ, ற, ன, F, Z, என்னும் எழுத்துக்களையாவது அவற்றின் ஒலிகளைக் குறிக்க

குங் குறிகளையாவது சேர்ப்பதற்கு நமது நண்பரவர்களும் அரவிர்தரவர்களும் முயற்சித்து வெற்றி பெறுவார்களாயின் அவர்கள் நமது தமிழ்மக்களுக்கு ஒப்பற்றவழிகாட்டிகளாவார்கள்; பின்னர் நமது தமிழ்மக்கள் அவர்களைப் பின்பற்றத் துணிவார்கள். இதுகாறும் தமிழ்ப்பாஷை எழுத்துக்களில் குறையுளது அல்லது தமிழ்ப்பாஷையில் குறையுளது என்று கூறியவர்களில் ஒருவரும் தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களைப் பூரணமாகக்கற்றுணர்ந்தவராகவாவது சமஸ்கிருத சம்பந்தமில்லாதவராகவாவது சமஸ்கிருத பாஷையில் மேற்சொல்லிய திருத்தங்களைப்போ வேறு திருத்தங்களையோ செய்யவேண்டுமென்று கூறியவராகவாவது காணப்படவில்லை யென்றும், அவர்கள் நம் தமிழ்ப்பாஷையைத் திருத்த முற்படுகின்றார்களோ வருத்த முற்படுகின்றார்களோ என்றும் நம் தமிழ்மக்களிற் சிலர் ஐயமுறுகின்றனர். அவருடைய அவ்வையத்தை நிவிர்த்திப்பதற் காகவாவது நம் தமிழ்ப்பாஷையில் திருத்தம் செய்யவேண்டுமென்று கூறமுன் வருபவர்கள் தமிழ் இலக்கணங்களுக்கெல்லாம் மூலமென்று சொல்லப்படத் தக்கதாயுள்ள தொல்காப்பியம் ஒன்றையும் தமிழ் இலக்கியங்களுள்ளெல்லாம் சிறந்தவையென்று சொல்லப்படத் தக்கனவாயுள்ள 'சீவகசிந்தாமணி' 'சிலப்பதிகாரம்' 'மணிமேகலை' 'திருக்குறள்' 'கலிங்கத்துப்பராணி' 'கலித்தொகை' 'திருக்கோவையார்' முதலியவற்றில் ஒரு சிலவற்றையுமாவது பூரணமாகக் கற்கவேண்டுவது இன்றியமையாதது இதுநிற்க.

ஒரு பாஷைச் சொற்களை அப்பாஷை எழுத்துக்களாலேயே எழுதப்படுதல் நன்றென்றும் பிறபாஷை எழுத்துக்களால் எழுதப்படுதல் தீதென்றும் சில அறிஞர் கூறுகின்றனர். அவ்வாறு அவர் கூறுவதற்குரிய காரணங்களி லொன்று ஒரு பாஷைச் சொற்கள் மற்றொருபாஷை எழுத்துக்களால் எழுதப்படுமானால் நாளடைவில் உலகிலுள்ள பல பாஷைச்சொற்களும் பிறபாஷைச் சொற்களோடு கலந்து எவையெவை என்னென்ன பாஷைச் சொற்களென்று தெரியாமற் போகுமென்பது. மற்றொன்று ஒவ்வொரு பாஷைக்கும் புதிதுபுதிதாக இலக்கணங்களும் அகராதிகளும் எழுத நேருமென்பது. இன்னொன்று ஒவ்வொருபாஷை அகராதியும் இலக்கணமும் உலகத்திலுள்ள பல பாஷைகளின் பல சொற்களையும் கொள்ளநேருவதுடன் பல பாஷைகளில் பல

வாறு உச்சரிக்கப்படும் சொற்க ளெல்லாம் பலமுறை எழுதப் பெற நேருமென்பது. இன்னுமொன்று கடைசியாக உலகத்திலுள்ள சகல பாஷைகளின் சகல சொற்களையும் கொண்டுள்ள அக்ராதிகளும் இலக்கணங்களும் ஒவ்வொரு பாஷையிலும் எழுதப்படவும் அவற்றை ஒருவரும் கற்கமுடியாமற் போகவும் நேருமென்பது. வேறுசில அறிஞர் பலபாஷைச் சொற்கள் பல சுவைப்பொருள்களுக்கு நிகராமெனவும், சிலர் சில சுவைப்பொருள்களை விரும்பாததுபோல சில பாஷையினர் பிற சில பாஷைச் சொற்களை விரும்பாரெனவும், சில சுவைப்பொருள்களைச் சிலர் முழுப் பொருள்களாகவும் சிலர் பொடிகளாகவும் சிலர் திராவகங்களாகவும் உபயோகிக்க விரும்புவதுபோல சில பாஷைச்சொற்களைச் சிலப்பாஷையினர் முழுச் சொற்களாகவும் சில பாஷையினர் சிதைசொற்களாகவும் சில பாஷையினர் முற்று முரு மாற்றப்பட்ட சொற்களாகவும் உபயோகிக்க விரும்புவரெனவும், பல பாஷைச் சொற்களையும் பல பாஷையினரும் எடுத்தாள வேண்டுமென்பது பல சுவைப்பொருள்களையும் பல மனிதரும் உபயோகிக்கவேண்டு மென்பதை ஒக்குமெனவும், பிற பாஷைச் சொற்களை முழுச்சொற்களாகவே ஒரு பாஷையினர் எடுத்தாளவேண்டுமென்பது சில சுவைப்பொருள்களை முழுப் பொருள்களாகவே எல்லோரும் உபயோகிக்கவேண்டு மென்பதை நிகர்க்குமெனவும், ஒவ்வொருவரும் அவரவர் இஷ்டப்படி (பிறரைவருத்தாதவாறு) கினைக்கவும் பேசவும் செய்யவும் விடுதலே சுதந்தர இலக்கணமென்பதுபோல ஒவ்வொரு பாஷையாசிரியரும் விதித்துள்ளபடியே அவ்வப்பாஷையினர் பிறபாஷைச் சொற்களை உபயோகித்துக் கொள்ளுமாறு விடுதலே சுதந்தர இலக்கணமெனவும் கூறுகின்றனர். இரு வேறுபாஷையினர் அவ்விருவருமறிந்த ஒரு பாஷை மூலமாகவே ஒருவரோ டொருவர் சம்பாஷிப்பராதலால் ஒருபாஷையின் சொற்களை அப்பாஷையினர் உச்சரிப்பதுபோல மற்றொருபாஷையினர் உச்சரித்த வின்றியமையாத தன்றென்பர் வேறுசில அறிஞர். உலகத்திலுள்ள சகல பாஷைகளின் சகல சப்தங்களையும் தெரிந்தெடுத்து எந்தெந்தப் பாஷையில் எந்தெந்த சப்தங்களில்லையோ அந்தந்த சப்தங்களைக் குறிப்பதற்குச் சில எழுத்துக்கள் அல்லது குறிகள் ஏற்படுத்தி அவற்றை அந்நியபாஷையினரோடு எவ்விதசம்பந்தமாவது வைத்

துக்கொள்ள விரும்புகின்றவர்மாத்திரம் கற்றல் ஆவசியகமென்பர் சிலர். அவ்வாறு அந்நியபாஷைசப்தங்களை எடுத்தாள விரும்பு வேர் அவ்வச்சப்தங்களைக் குறிக்கும் அவ்வப்பாஷை எழுத்துக்களையே எடுத்தாளுதல் நன்மையென்றும் அவற்றிற்குப் புதிய குறிகள் ஏற்படுத்துதல் தீமையென்றும் கூறுவர் வேறு சிலர். நம் தமிழ்ப்புலவரோ தமது இனிய பாஷையானது யாவராலும் எளிதாகக் கற்கப் படத்தக்கவாறு முப்பது எழுத்துக்களுக்குள் அமைந்திருக்கின்றதென்றும், வேறுபாஷை எழுத்துக்களை இதன் எழுத்துக்களோடு சேர்த்து இதன் எழுத்தெண்ணிக்கையை அதிகமாக்கி இதனைக் கற்பதற்குக் கஷ்டமடையுமாறு செய்தல் கூடாதென்றும், அந்நியபாஷையினரோடு சம்பந்தம் வைத்துக் கொள்ளவிரும்பும் அரசர் வணிகர் முதலியோர் மாத்திரம் மேற் குறித்தவாறு தமிழ்ப்பாஷையில் இல்லாத பிறபாஷைச் சப்தங்களைக்குறிக்கும் அவ்வப்பாஷை எழுத்துக்களை கற்றாளவேண்டுமென்றும் கூறுகின்றனர். இப்புலவரிற் சிலர் ரு, ரே, று, றே, என்னும் எழுத்துக்களும் முறையே றா, றோ, றா, றோ, என்று எழுதப்பட்டுத் தமிழ்ப்பாஷையைக் கற்றாளுதல் இன்னும் எளிதாகவேண்டுமென்று விரும்புகின்றனர். இதுகாறும் கூறப்பட்டுள்ள வற்றையும் இவைபோன்ற பிறவற்றையும் நமது நண்பரவர்கள் சிந்தித்துத் தமிழ்ப்பாஷை எழுத்துக்களிற் பிறபாஷை எழுத்துக்களையோ அவற்றின் சப்தத்தைக்கொடுக்கும் குறிகளையோசேர்ப்பதும், தமிழ்நாட்டுக்கிராமங்களில் உழவுகொழியில் செய்து ஊரைகிட்டு வெளியேறு திருக்கும் தமிழ்மக்களும் பிறபாஷையினரின் சம்பந்தம்வேண்டாத தமிழ்மக்களும் அவற்றைக் கற்கவேண்டுவதும் ஆவசியகம் தானு என்பதைத் தீர்மானித்து அதனைத்தக்க காரணங்களோடு நமது “ஞானபாது” மூலமாக வெளியிடுவார்களாக.

ஸ்வாமி விவேகானந்தரின் எதிரொலிகள்.

(பூர்வான் எம்-ஸி-நஞ்சுண்டரால் அவர்கள் எழுதியது.)

(முன் தொடர்ச்சி.)

மொகலாயர்களுடைய அக்கிரமங்களினின்றும் தேசத்தை விடுசிப்பதற்கு ஒரு பெரியோர் பிறக்கப்போகின்றாரென்று தட்

சிணதேசம்முழுதும் தீர்க்கதர்சனங்கள் சொல்லப்பட்டன. இந்த அக்கிரமங்களே அக்காலத்தில் ஜனங்களுக்கு மதாபிமானத்தை மிகுதிப்படுத்துவதற்குக் காரணமாயிருந்தது போலத்தோன்றுகிறது. தர்மத்தைரசிப்பதே மானிட ஜன்மப் பிரயோசனமென்று கடவுள் வெறிபிடித்து ஸ்வாநுபவிகளான அநேகமகான்கள் போதனை செய்துகொண்டு அக்காலத்தில் ஆங்காங்கு சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். சமர்த்த ராமதாஸர், ஏகநாதர் முதலிய மகாத்மாக்களெல்லோரும் அநேகமாக விவாஜியின் காலத்தில் வசித்தவர்களே.

*

*

*

கி. பி. 1627-வது வருஷத்தில் ஸிவாஜி சிவனேரிக் கோட்டையில் பிறந்தார். ஸிவாஜியினுடைய தகப்பனர் ஷாஜி யென்பவர் அக்காலத்தில் தமது மாமனாருடன் விரோதித்துக்கொள்ளும்படி நேரிட, அதனால் அவர் தமது மாமனால்துரத்தப்பட்டு பீஜப்பூருக்கு ஓடிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது தமது மனைவியாகிய ஜீஜாபாயை (ஸிவாஜியின் தாயார்) வழியிலே விட்டுவிட்டுப்போய்விட்டார். பின்னால் துரத்திக்கொண்டுவந்த அவனுடைய பிதா அவளைவழியில் கண்டு அவள் கர்ப்பினியாயும் பலயீனியாயும் இருப்பதையுணர்ந்து அவளை சிவனேரிக் கோட்டைக்கு அனுப்பி அவளுக்கு வேண்டிய சௌகரியங்களை பெல்லாம் செய்து கொடுத்தான். ஜீஜாபாய் சிவனேரியில் சிவதேவியென்றபெயருடன் விளங்கிவந்த பவானி தேவியை எப்பொழுதும் ஸ்மரித்துத்தியானித்துக்கொண்டே வந்தாள். இவ்வம்மையார் தமக்கு ஆண்குழந்தைபிறக்குமாயின் அக்குழந்தைக்கு அவ்வம்பிகையின் பெயரையிடுவதாகப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டேவர, அவ்வாறே ஆண்குழந்தை பிறந்தது; அதற்கு ஸிவாஜியென்று பெயரிட்டாள்.

ஸிவாஜி பிரக்கியாதியடைந்ததற்குப் பற்பலகாரணங்கள் இருப்பினும், தெய்வீகத்தன்மைவாய்ந்த ஜீஜாபாயினுடைய போதனையே முதற்காரணமாகும். அவன் அக்காலத்தில் கர்வம் மிகுந்த ஒரு மகாராஷ்டிர ஜாகீர்தாருடைய பெண். இந்தியஸ்திரீகள், முக்கியமாக, உயர்வகுப்புக்களிலும் உயர்குடும்பங்களிலும் உள்ளஸ்திரீகள் குடும்பவரலாறுகளையும் முற்காலப் பெருஞ் செயல்களையும் தற்காலப்பெருஞ்செயல்களையும் நன்றாக அறிந்தவர்கள்.

உத்தமமான எண்ணங்களையும் உயர்ந்த ஆசைகளையுமே ஸ்வபாவமாகவுடைய ஜீஜாபாய் ஹிந்துக்களுக்காகவும் ஹிந்து மதத்தின் பொருட்டும் உழைக்கும்படி தனது புருஷனை எப்பொழுதும் தூண்டிக்கொண்டேயிருந்தான். அவள் தனது புருஷனுடைய குடும்பவாலாறுகளையெல்லாம் எடுத்து அவருடைய முன்னோர்களுடைய பராக்கிரமம், பலம் முகட்பவற்றைப் பற்றியுள்ள கதைகளினால் அவருடைய மனத்தை நிரப்பி, அவர் ஒரு சாதாரண உத்தியோகஸ்தராயிருக்கும் ஜில்லாவானது அவருக்கே சொந்தமென்று கிளம்பி அதைக் கைப்பற்றிக் கொள்ளும்படி அவரைத் தூண்டிக்கொண்டே வந்தாள். மகம்மதிய அரசாங்கம் பலம் குன்றத்தொடங்கிவிட்டதைக் கண்டு அவள் மகம்மதிய அரசுகளுடன் போரடும் பொருட்டு மகராஷ்டிரக் குடும்பங்களின் தலைவர்களைப் பெல்லாம் ஒன்றுசேர்த்தாள். ஆயினும் ஷாஜிக்கு அவ்வளவுமனோபலம் உண்டாகவில்லை. ஷாஜி ஊக்கமும் உற்சாகமுமுள்ளவன்தான், ஆயினும் மனவுறுதியில்லை ஜீஜாபாயினுடையமனோ நிலைமையையும் ஸ்வபாவத்தையும் அறிவதற்கு அவனால் முடியவில்லை. ஆகையால் அவன் இன்னொருமனைவியை விவாகம்செய்துகொண்டு கர்னாடகத்தேசத்தில் சென்று தனது ஜாகீர்ப் பூமியில் அநேகவுருஷங்கள் வசித்துவந்தான். ஆனால் அவனுடையமனைவியின் உயர்ந்த எண்ணங்களுக்கு ஒருதடையும் ஏற்படவில்லை. ஜீஜாபாய் புருஷனாலும் புறக்கணிக்கப்பட்டாள்; தகப்பனாலும் தள்ளிவைக்கப்பட்டாள். ஆயினும் அவருடைய உயர்ந்த ஆசைகள் அடங்கவில்லை. இத்தகைய, அவருடைய அகதி நிலைமையில் அவளுக்குக் குழந்தை ஸிவாஜி தான் எல்லாமாயிருந்தான். எத்தகைய கஷ்டங்கள் நேர்ந்த போதிலும், தன்னையும் தனது அருமைக்குழந்தையையும் பவானி தேவி காப்பாற்றுவாள் என்ற நம்பிக்கை அவளுக்குப் பூரணமாயிருந்தது. ஸிவாஜிக்குத் தனது தாயாரிடத்தில் அளவற்ற அன்பு உண்டு. அவனுடைய பிதா அவனுடன் வசித்ததேயில்லை; தாயார்தான் அவனைத்தனிமையாகவளர்த்துவந்தாள். தான் ஒருகார்ப்யம் செய்து அதனால் தாயார் சந்தோஷிப்பாளானால், ஸிவாஜிக்கு அதுவே ஆநந்தம். ஜீஜாபாய் குழந்தை ஸிவாஜிக்கு எப்பொழுதும் இதிகாசங்களிலிருந்தும் புராணங்களிலிருந்தும் யுத்தத்தையும் தையத்தையும் குறித்துள்ள கதைகளை அடிக்கடி, சொல்

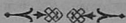
வாள் ; தன்நம்பிக்கையையும் ஈஸ்வரபக்தியையும் எப்பொழுதும் ஊட்டுவாள். ஸிவாஜி தனக்கு ஆபத்து நேரிடும் பொழுதெல்லாம் தனது தாயாருடைய ஆசீர்வாதத்தையே வேண்டுவாள் ; அவளும் எப்பொழுதும் ஈஸ்வரனிடத்தில் நம்பிக்கைவைத்து மிகமிக அபாயகரமான காரியங்களைச் செய்வதற்கே முயற்சிக்கவேண்டுமென்று அவனுக்குப்போதிப்பாள். ஸிவாஜியினுடைய தாயாள் பவானி தேவியிடத்தில் விசேஷபக்தியுள்ளவளாதலால், அவளுக்கு அம்பிகாசுந்தரி அடிக்கடியுண்டாகும் ; சிலசமயங்களில் அம்பிகையின் அருட் பிரசாதத்தினால் பின்னேரிடப்போவதை முன்னுரைப்பாள். ஸிவாஜிக்கு அவளுடைய அருட்சக்தியில் நம்பிக்கைமிகவுண்டு. வெளியிற் செல்லப்பறப்பதும் பொழுதும் சென்று திரும்பிவந்தவுடனும் தனது தாயாரை நமஸ்கரிப்பது ஸிவாஜியின் வழக்கம். தாயாருக்கும் குழந்தைக்கும் பரஸ்பரம் இருந்த அன்பு அளவிடற்கரியதாயிருந்தது. ஜீஜாபாய் ஸிவாஜியினுடைய பரக்கிரமத்திற்கும் சாமர்த்தியங்கட்கும் ஊற்றாக விருந்தாள்.

ஸிவாஜியினுடைய பிதாவாகிய ஷாஜி தமது சொத்துக்களை மேல்பார்த்துவரும்படி கார்யஸ்தராக தாதாஜி கந்ததேவர் என்னும் பெயருடைய ஒருவரை நியமித்திருந்தார். கந்ததேவருக்கு ஸிவாஜி யினிடத்தில் பிரியம் அதிகம். ஸிவாஜியினுடைய பால்ய பர்வத்தில் ஜீஜாபாயைத்தவிர, கந்ததேவரும் அவனுடைய மனோநிலைமையைச் சீர்செய்து ஸ்திரப்பித்திவந்தார். கந்ததேவர் மிகுந்த முன்ஜாக்கிரதையுள்ளவர். ஆகலால் பையன் ஸிவாஜியினுடைய முரட்டுஸ்வதந்தரங்கள் அவருக்கு முதலில் பிடிக்கவில்லை. ஆயினும் ஸிவாஜியினிடத்தில் இடைவிடா அன்புவைத்திருந்தார். கடைசியாக, ஸிவாஜியை சாதாரணமான மனிதர்களுடைய ஸ்திதியில்வைத்து மதிக்கக்கூடாதென்றும் ஸிவாஜியினுடைய மனத்திலுள்ள எண்ணங்கள் பலனடையாது தவறிப்போயினும் அத்தவறுதல்கள் பெருமையையே பிறப்பிக்கத்தக்கவையென்றும் அவருக்கேதான்றிவிட்டது. ஸிவாஜியினுடைய முரட்டுத்தனத்திற்குக் கந்ததேவரைப்போன்ற ஒருவருடைய கடிவாளம் அவசியமாயிருந்தது. கந்த தேவர் ஸிவாஜிக்கு, யுத்ததந்திரங்களையும் சமாதான தந்திரங்களையும் மீர்த்திரம் அன்று, யுத்தப்பயிற்சியையிலாத படைகளைப் பயிற்றுவிக்கவும்

அணிவகுக்கவும் அடக்கிபாளவும் வல்லசாமர்த்தியத்தையும் கற்பித்தார். கந்ததேவர் ராஜதந்திரத்திலும் திபுணர்; ஸிவாஜியினுடைய ராஜாங்கமும் தீர்வை யேற்பாடுகளும் கந்ததேவருடைய போதனையைப் பொறுத்திருந்தன, ஆகலால் தான் நிலைத்தன.

ஸ்வாமிகள் இன்னும் சொன்னதாவது:—ஸிவாஜியினுடைய யுத்த சாமர்த்தியங்களைப்பற்றியாவது ராஜாங்கத்தின் மேன்மையைப்பற்றியாவது நான் பேசுவதற்கு தினைக்கவில்லை. அவையெல்லாம் சாதாரண தேச சரித்திரவிஷயங்கள்; ஆனால் ஸிவாஜி எத்தகையமகாபுருஷன் என்பதை நீங்கள் அறியும் பொருட்டு அவனுடைய ஜீவிதத்திலிருந்து சிலசந்திகளை மாத்திரம் எடுத்துக் கூறவிரும்புகிறேன். ஜீஜாபாய், கந்ததேவர் இவ்விருவருடைய மேல்பார்வையிலும் பையன்வளர்ந்து யுத்தப்பயிற்சிகளிலும் தந்திரங்களிலும் திபுணராய்விட்டான். அவன் சிறுவயதாயிருக்கும் பொழுதே, அவன் மகம்மதியர்களுக்கு விரோதமாகச் செய்யும் கார்யங்களில் அக்காலத்துச் சிறுவர்கள் பலர் அவனுடன்சேர்ந்து கொண்டார்கள்.

(தொடரும்.)

நிலவு.

ஸ்ரீமான் ப. ச. நெல்லையப்பிள்ளையவர்கள் இயற்றியது

பாலை யெங்கனும் கொட்டிய தென்னப்

பரிதி யைவடி கட்டிய தென்னச்

சில மானநல் வெள்ளி யுருக்கிக்

திருவி லங்கப் பரப்பிய தென்னக்

கோல மாதர்கள் மைந்தர்கள் உளமும்

கோதி லாவுயிர் யாவு மகிழ

நீல வானத்தில் தோன்றிய தண்ணென்

நிலவின் தோற்றயிங் கென்னென்று சொல்வேன். (1)

ஒளிமி குந்தஇவ் விரலில் எழுந்தேன்

உம்பர் வானத் தமிழ் தெனக் கண்டேன்

கனிமி குந்தஇந் நிலவினற் காட்சி

காண்டொ றும்உளம் கசிந்திடும் அம்மா!

அளிமி குந்தஇம் முழுமதி யின்று
 அமிழ்தை யேயிவண் கொட்டுமோ நிலவாய்?
 துளிகொள் நீர்சடைக் கடவுளர் முடிசேர்
 சோதி வெண்மதித் தண்மையென் சொல்வேன். (2)

* * * *

துன்ப மார்ந்ததிவ் வையகம் என்பார்
 சோதி வானவன் நீதிகள் காணார்;
 இன்பமார்ந்ததிவ் வையகம் அம்மா!
 ஏதி லார்சொலும் புன்மையென் சொல்வேன்!
 புன்பு லால்உடல் மெய்யெனக் கொள்ளார்,
 பூவில் நீரெனப் பூவினில் வாழ்வார்,
 அன்பும் உண்மையும் தர்மமுந் கொண்டார்
 அடைவ தென்றும்நல் இன்பமே யன்றோ? (3)

குறிப்பு:—மேலேகண்ட மூன்று பாடல்களில் முதல் இரண்
 டும் ஒரு நாள் சென்னையில் தோன்றிய (பௌர்ணிமாசந்திரன்)
 முழுமதியின் வெண்மையையும் தண்மையையும் வியந்து கூறு
 வன; இறுதியான பாடல் வானம், சந்திரன், சூரியன், நட்சத்
 திரங்கள், மலை, கடல், நதி, சோலை முதலிய பிரகிருதியின் சொளந்
 தர்யங்களை (தனது புறக்கண்ணால் மட்டுமன்று, அகக் கண்ணா
 லும்) கண்டுமகிழ்வோனுக்கு இவ்வுலகம் இன்பமயம் என்பதை
 யும் சிறிய ஸ்வய நயவாழ்க்கையைவிட்டுச் சத்தியத்தையும் தர்
 மத்தையும் சித்தியமாகக்கொண்டு இவ்வுலகத்திலுள்ள சகல
 வுயிரகளையும் சமமாக நேசித்துவருவோனுக்கு இவ்வுலகம் இன்ப
 மயமே பென்பதையும் ஒருவாறு கூறுகின்றது. இவ்வுலகம் துன்
 பமயம் என்று கூறியருளினிகள் இவ்வுலகத்தில் சிறியஸ்வயநய
 வாழ்க்கை வாழ்தலையே அங்ஙனம் கூறினர். உயர்ந்தவைதீக
 வாழ்க்கையை யன்று. 'எங்கும் சிவமயம்,' 'சர்வம் விஷ்ணுமயம்
 ஜகத்' என்னும் வார்த்தைகள் உண்மையானால், இவ்வுலகம்
 இன்பமயமானதே. கடவுள் இல்லாத இடம் ஒன்று இருக்கு
 மாயின், அதுதான் துன்பமயமாயிருத்தல் கூடும். அஃது இல்லை
 யாதலால் இவ்வுலகம் எல்லாம் இன்பமயம் என்க. இதனை விரிக்
 கில், அளவுகடந்து விரியும்.

முதற்பாட்டில் பரிதி யென்பதைப் பரிதியின் ஒளி^o யெனப்
 பொருள்கொள்க.

இனம் ரூப ஐந்து.

அந்தியபாஷையின் சொற்களில் ஒன்றும் கலப்பின்றித் தனித்தமிழில் எழுதுவோருக்கு ரூப ஐந்து இனம்கொடுப்பதாக நாம் சென்ற ஆடி மாதத்துப் பத்திரிகையில் பிரசுரித்திருந்ததற்கணங்க, சில விபாசங்கள் நமது கைக்குவந்திருக்கின்றன. அவை இப்பொழுது பரிசோதிக்கப்பட்டு வருகின்றன. அநேகர் விபாசங்கள் அனுப்பி யிருக்கின்றமையினால், அவற்றை யெல்லாம் பரிசோதித்து மதிப்பிடுவதற்குச் சின்னாட்கள் வேண்டியிருக்கின்றன. ஆதலால் வெகுமதிக்குரித்தாகிய விபாசம் அடுத்த மாதத்துப் பத்திரிகையில் பிரசுரிக்கப்படும். மற்றவர்களுடைய விபாசங்களெல்லாம் அவற்றிலுள்ள அந்தியபாஷைச் சொற்கள் இன்னின்னவை யென்று குறிப்பிடப்பட்டு அவர்களுக்குத் திருப்பியனுப்பப்படும். நிற்க, நாம் இவ்விஷயத்தைக்குறித்து விளம்பரங்கள் பிரசுரிக்கும்படி பல பத்திரிகைகளுக்கும் எழுதிக் கேட்டுக்கொண்டோம். நமது வேண்டுகோட் கிணங்கிச் சில பத்திரிகைகள் பிரசுரித்தன. ஆனால் நமது சென்னையில் நடைபெறும் இரண்டு தினசரிப் பத்திரிகைகளும் இவ்விளம்பரத்தைப் பிரசுரிக்க மறுத்துவிட்டன. இந்துநேசன் பத்திரிகை “நிருபீநேயர்கட்கு அறிக்கை” என்னும் தலைப்பெயரின் கீழ்வேறு சிலர் எழுதிய சில விபாசங்களையும் நமது விளம்பரத்தையும் சேர்த்து “ஆகிய இந்திரூபங்களெல்லாம் வந்தனத்துடன் மறுதரிக்கப்பட்டது. [ப்-ர்]” என்று கம்பிரமாகப் பிரசுரித்து விட்டது. பன்மை எழுவாய்க்குப் பயநிலை ஒருமையாகப் பிரசுரிக்கப் படித்திருக்கும் பத்திரிகை நமது நாட்டில் அறிவின்மையையே விருத்தி செய்யும் என்பதில் சந்தேகம் என்ன? அந்தியச் சொற்களைக் கேட்போரில்லாமல் பிரயோகித்துத் தமிழிலக்கியத்தையும் ஒருமை பன்மை கூடத்தெரியாது கண்டவாறெல்லாம் எழுதித்தமிழிலக்கணத்தையும் சித்திரவதை செய்கின்ற “இந்துநேசன்” எங்ஙனம் நமது விளம்பரத்தைப் பிரசுரம்செய்யும்?

சுதேசமித்திரானு ஐரோப்பிய நடைபைப் பின்பற்றி யுலாவும் பத்திரிகையன்றோ? தனித்தமிழ் எழுதினாலும் சரியே, கலப்புத்தமிழ் 'எழுதினாலும் சரியே, அதற்கு வேண்டியது பணம் தான் போலும்! நமது விளம்பரத்தைப் பிரசுரிப்பதற்கு மாதத்

திற்கு இத்தனைபா கொடுத்தால் முடியுமென்று நமக்கு “சுதேச மித்திரன்” பத்திராதிபர் எழுதிவிட்டார். “ஹிஸ் எக்ஸெல் லென்ஸி கவர்னர்,” “யூவர்மெஜஸ்டிஸ் ஒர்டிடிபண்டுஸெர்வண்டு” என்ற வார்த்தைகளெல்லாம் சுதேச மித்திரனில் பிரசுரிக்கப் படுகின்றன. தமிழ் ஜனங்களுக்குள் சுதேசமித்திரன் அறிவைப் பரப்புகின்றதா? அல்லது ஆங்கிலபாஷையைப் பரப்புகின்றதா?

இந்த இரண்டு பத்திரிகைகளும் அழகிய பெயர்களுடையதாயிருந்தும் அப்பெயர்கட் கொவ்வும் செயல்களைச் செய்பாமை மிகவும் விசனிக்கத்தக்கது. ஸ்வபாஷையை ஆதரியாத பத்திரிகைகள் ஸ்வதேசத்தை எவ்வளம் முன்னேற்றத்திற் கொண்டு வரப் போகின்றனவோ தெரியவில்லை. ஆனால் நம்மவர்கட்கும் இவ்விரண்டு பத்திரிகைகளையும் தவிர வேறு தினசரிப்பத்திரிகைகள் இல்லையே! தட்டிசொல்ல ஆளில்லா விட்டால்தம்பி சண்டப் பிரசண்டன் தானே!

புத்தகவரவு.

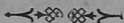
மெய்யறிவு:—இஃது ஸ்ரீமான் வ. உ. சிதம்பரம்பிள்ளை யவர்களால் எழுதப்பட்ட ஓர்நூல். இந்நூல் உலகதர்ம விதிகளையும் மெய்ப்பொருளையும் மெய்ப்பொருளையடையும் வழிசளையும்பற்றி விவரமாகக் கூறுகின்ற நூறுவெண்பாக்களால் ஆக்கப்பெற்றது. இப்புத்தகத்தின் விலை அணு எட்டு. வேண்டிவோர் ஸ்ரீமான் வ. உ. சிதம்பரம்பிள்ளையவர்கள், மயிலாப்பூர் என்ற விலாசத்திற்கு எழுதிப் பெற்றுக்கொள்க.

வள்ளியம்மை சரித்திரம்:—இஃது ஸ்ரீமான் வ. உ. சிதம்பரம்பிள்ளை யவர்களின் முதல் மனைவியின் சரித்திரமாகும். இப்புத்தகம் திருநெல்வேலி ஜில்லா எட்டயபுரம் சமஸ்தானம் கீழ் முடிமன் விக்வான், காலஞ்சென்ற ம-நா-ஸ்ரீ சி-முத்துசுவாமிப்பிள்ளையவர்களால் இயற்றப்பெற்ற தென்று சொல்லப்படுகிறது. இதன்விலை அணு எட்டு. வேண்டிவோர் ஸ்ரீமான் சிதம்பரம்பிள்ளையவர்கள், மயிலாப்பூர் என்ற விலாசத்திற்கு எழுதிப் பெற்றுக் கொள்க.

பாலிகாகல்பகம்:—இது “பிரஜாநுகூலன்” பத்திராசிரியராகிய ஸ்ரீமான் எஸ். ஜி. இராமாநுஜலு ராபுடு அவர்கள் எழுதிய ஒரு சிறுபுத்தகம். இதில் சிறு பெண்களுக்கு வேண்டிய அநேக நற்போதனைகள் அடங்கியிருக்கின்றன. ஆயினும் சிறுமிகளுக்கு “அச்சாபீஸ்ஞானம்” அவசியம் என்று அவர் கூறியிருப்பது நன்றன்மென்று நாம் அபிப்பிராயப்படுகிறோம். ஸ்திரீகள் புத்தகங்களைப்படிக்கவேண்டும், அதனால் புஸ்தகங்கள் எப்படித் தயாராகின்றனவென்று அறிந்துகொள்ளவேண்டுமென்றால்—இதேநியாயத்தின்படி நாம் கூடிவரம்செய்துகொள்ள வேண்டியிருக்கிறது; ஆகையால் கூடிவரம் செய்யும் தொழிலை நாம் கற்று அறிந்துகொள்ள வேண்டுமென்று ஏற்படுமல்லவா? தவிர, இச்சிறியபுத்தகத்தின் பேராசிரியர் பெண்கள் “நாவல்” களைப்படிக்கும் படிபோதிக்கின்றார்; நவீனகக் கதைகள் பெண்களுக்குநன்மையை விளைவிக்குமென்று நாம் கூறமாட்டோம். ஆனால் பெண்கள் நாடகங்கள் பார்க்க வேண்டுமென்று இவர் கூறுது விட்டதுபற்றி நாம் சிறிது சந்தோஷிக்கிறோம். அநேக ஆங்கிலப்பதங்களை அப்படியப்படியே உபயோகித்திருக்கிறார். இனிமேல் வெளியாகும் இவருடைய பிரசுரங்களில் இவர் அங்கிய மொழிப்பதங்களை அநேகமாகக் கலக்க மாட்டாரென்று நம்புகிறோம். இவ்வளவு பிரமாதமாக நாம் அபிப்பிராயம் எழுதியுள்ள இப்புத்தகத்தின் விலை பைசா ஆறுதான். வேண்டிவோர் பிரஜாநுகூலன் ஆபீஸ் 617, மேலடைய வளந்தான் வீதி, ஸ்ரீரங்கம் என்ற விலாசத்திற்கு எழுதிப் பெற்றுக்கொள்க.

பூரண சந்திரோதயம்:—இது மதுரையில் பிரசுரமாகும் ஒரு மாதப் பத்திரிகை. நமக்கு மதத்தைப் போதிப்பதற்கென்று மேனாட்டிலிருந்து கச்சை கட்டிக்கொண்டு வந்திருக்கும் லெட்டீட்டர், அன்னிபெஸண்டு முதலியவர்களுடைய கொள்கைகளடங்கிய “தியாஸி” என்னும் மதத்தைப் பற்றி விரிவாயுரைக்கும்பத்திரிகை இது. “தியாஸி” என்றபதத்திற்குச் சிலர் பிரஹ்மஞானம் என்று பொருள் படுத்துகின்றனர். பதத்திற்குப் பொருள் ஒரு வேளை யப்படியிருந்தாலும், இப்பதத்தினால் இப்பொழுது குறிக்கப்படும் மதத்திற்கு அது தக்க பொருள் என்று நாம் ஒப்புக் கொள்ளமாட்டோம். எப்பொழுதுமேநமக்கு “தியாஸி” யைப்பற்றி நல்லபிப்பிராயம் கிடையாது. இப்பத்திரிகையின் வரு

ஷச் சந்தா கூட இரண்டு. ஆயினும் அதன் கொள்கைகளைப் பற்றி இப்பத்திரிகை நன்றாக விரித்துரைக்கின்றது. வேண்டுவோர் பத்திராதிபர் பூரண சந்திரோதயம்: மதுரை என்ற விலாசத்திற்கு எழுதிப் பெற்றுக்கொள்க.

சமாச்சாரக் குறிப்புகள்.

புதுக்கோட்டை ராஜா அவர்கள் ஆஸ்டிரேலியாவில் அந் நாட்டு மாது ஒருத்தியை விவாகம் செய்துகொண்டாரென்று திடீரென்று ஒரு தந்தி புதுக்கோட்டைக்கு வரவே அவ்விடத்துப் பொது ஜனங்களும் உத்தியோகஸ்தர்களும் கொண்டாடிக் குதுகலித்தார்களாம்; ஆங்காங்கு சுற்றிநின்று கொண்டு கைகோர்த்துக் கூத்தும் ஆடினார்களா? என்னவோ? தெரியவில்லை. கூத்தாடியிருக்கமாட்டார்களென்றே நம்புகிறோம். ஏனென்றால் இது நாகரீகம் மிகுந்தகாலம். புதுக்கோட்டை ராஜா ஹிந்துமதத்தைச் சார்ந்தவர்; ஜாதியிலும் தாழ்ந்த வகுப்பினரல்ல. இவர் ஒரு ஆஸ்டிரேலிய மாதை விவாகம்செய்து கொண்டதினால் இவர்தமது சொந்த சௌகர்யத்தையும் சுகத்தையுமே பெரிதும் கருதினாரென்றும் தமது குடிஜனங்களுடைய பொது நன்மையைப் பற்றிச் சிந்திக்கும் யோசனையென்றும் தோன்றுகிறது. அரசனுக்குச் சொந்தக் கர்யமென்று எதுவும் கிடையாது. குடிஜனங்களுடைய நன்மையைக் கவனித்ததா யிருக்கவேண்டும். இல்லை யேல், அவன் அரசனாகமாட்டான். ஹிந்துமத ஆசார அறுஷ்டானங்கள் நிறைந்துள்ள ஒரு சமஸ்தானத்தை யாளும் ஓரசர் ஹிந்து ஜனங்களுடைய ஸ்வபாவத்தையும் ஹிந்து மததர்மத்தையும் சிந்திக்கும் அறியாத ஒரு அந்நியநாட்டு ஸ்திரீயைத் தமக்கு மனைவியாகக் கொள்ளலாமா? என்பது ஒரு பெருங்கேள்வி. இந்த ஆஸ்டிரேலிய ஸ்திரீயின் வயிற்றிற் பிறக்கும் புத்திரன் இவருக்குப் பிறகு பட்டத்திற் குரியவனாவானா? இவ்விதம் நாம் ஒவ்வொன்றாகக் கவனிக்கப் புகும்பொழுது, புதுக்கோட்டைவாசிகள் தங்களுடைய அரசரின் ஈரோத விவாகத்தைப்பற்றி மகிழ்ச்சியடைந்ததும் புதுக்கோட்டை சமஸ்தானத்தைச் சேர்ந்த கோலகரில் பிரசுரமாகும் "வித்தியாபாது" பத்திரிகையும் இவ்விஷயத்தில் பெருமகிழ்ச்சி யெய்தி எழுதியிருந்ததும் ஆச்சரியமல்ல. நாமும் அவ்வாசாது எல்லைக்குள்ளிருப்போ மாயின்,

ஆநந்தத்தில் அமிழ்ந்தி யிருப்போம்; செங்காலுக்கு முன் சங்கேதமா? “அதோபார், வெள்ளைக் காக்கை யொன்று பறக்கின்றது” என்று பிரபுகூற, “பிரபுவே, இந்த வெள்ளைக்காக்கை யொன்றுதானா தாங்கள் பார்த்தீர்கள்? ஊரெல்லாம் வெள்ளைக் காக்கை மயமாய்விட்டதே” என்றுஉடனே பதில்சொல்வது நம்மவர் வழக்கமாய் விட்டதே!

* * *

இந்த ராஜா பட்டத்திற்கு வந்ததுமுதல் பல்லாண்டுகளாக மேனுகளிலேயே சஞ்சரித்துக் கொண்டு சுக காலகேஷமம் செய்து வருகிறார். ஆங்கில அரசாங்கத்தாருக்கு இதுவும் தெரியும். இனிமேலாவது ஆங்கில அரசாங்கத்தார் இவரைச் சிறிது கண்டித்து, இவர் தமது நாட்டிலேயே யிருந்து ராஜ்யபாரம் செய்யும்படி ஏற்பாடு செய்வார்களென்று நம்புகிறோம்.

* * *

சென்ற மாதத்தில் நமது ஆங்கில நாடுகளிலெங்கும் யுத்த வருஷப் பூர்த்திக்கொண்டாட்டம் நடந்ததே. அப்பொழுது சென்னையில் மாகாணபதி (கவானர்) யின் அக்கிராசனத்தின் கீழ் ஒரு கூட்டம் கூடிற்று. இந்த யுத்தம் நமக்கு அறுகூலமாக முடிய வேண்டுமென்று நமது ஜனசமூக அபிப்பிராயத்தைப் பிரேரேபிப்பதற் கிருந்த ஸ்ரீமான் சங்கரன்நாயர் அவர்கள் கூட்டம் நடக்கும் இடத்திற்குச் சென்றதும், அவரிடத்தில் பிரவேசச் சீட்டு இல்லாததினால் அவரை உள்ளேவிடாமல் வாசலில் இருந்த ஐரோப்பியக் காவலாளிகள் தடுத்துவிட்டார்கள். அவரும் மன வருத்தத்துடன் தமது வீட்டிற்குத் திரும்பிச் சென்றுவிட்டார். நாம் ஆங்கில அரசாங்கத்தை நிலைநிறுத்தும் பொருட்டு நமது பணத்தையும் இரத்தத்தையும் லட்சியம் செய்யாது மேனுகளில் வாரியிறைத்துக்கொண்டிருக்கும் இச்சமயத்தில் சில ஐரோப்பியர்கள் இந்திய ஜனசமூகத்தில் மனவருத்தத்தையும் விசனத்தையும் உண்டாக்குவது நன்றன்று.

* * *

ஜனசமூக வாசிகளின் கட்சித்தலைவராகிய ஸ்ரீமான் பாலகங்காதரதிலகரவர்கள் தாம் தமது சிறைவாச காலத்தில் எழுதி வைத்திருந்த “கீதாரகல்யம்” என்னும் நூலை அச்சிட்டு 6000 பிரதிகள் பிரசுரித்தாரென்றும் ஒரு வாரத்திற்குள் அத்தனையும் விலையாய்விட்டனவென்றும் அறிகிறோம்.

பாரதபுத்திரர்களுக்குப் பாட்டனாராகி பம்பாய்ராஜதர்னியில் வசித்துவரும் தொண்டுகிழவராகிய ஸ்ரீமான் தாதாபாய் நௌரோஜி யவர்களுடைய தொண்ணூற்றேராவது பிறந்தநாட் கொண்டாட்டம் 4-9-15-ல் எங்கும் கொண்டாடப்பட்டது. 1825-வது வருத்தில் பிறந்து அன்று முதல் இன்றுவரை நமது இந்தியநாட்டின் நன்மையும் மேன்மையுமே கண்ணும் கருத்துமாகக் கொண்டு திரிகரணசுந்தியுடன் தர்மஸேவை செய்து வரும் நமது தாதா இன்னும் பல்லாண்டுகள் வாழ்க. அவருடைய கோரிக்கைகளெல்லாம் நிறைவேறுக. அவரது உள்ளம் குளிர்ந்து களித்து உபசார்தியடைக.

புத்தமானது நடந்து கொண்டே வருகின்றது. ருஷியப் போர் முகத்தில் ஜெர்மனியர்களுக்குச் சென்றசிலகாலமாக வெற்றிகடைத்துக்கொண்டே வருகிறது. ஆனால் ருஷியப்படைகள் சிறிதும் சேதமடையாது பின்சென்று கொண்டேயிருக்கின்றன. புலிபதுங்குவது இன்னகாரணத்தை முன்னிட்டு என்று ஜெர்மனியர்கள் அறிகின்றார்களில்லை. எந்த நிமிஷத்தில் ருஷியர்கள் திரும்பி நின்றுகொண்டு ஜெர்மனியப்படைகளைச் சின்னாபின்னப் படுத்தப்போகிறார்களோ? ருஷியதேசத்திற்குள் ஜெர்மனியர்கள் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு வேகமாக நுழைந்து செல்கிறார்களோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு அவர்களுக்குக் கெடுதல்தான். பால்கன் நாடுகளும் இப்படியப்படிய சைய ஆரம்பித்திருக்கின்றன. இவற்றுள் எந்தநாடு எந்தக்கட்சியில் சேருமென்பது இன்னும் நன்றாகத் தெரியவில்லை. அநேகமாக நமது கட்சியுடன் இந்தநாடுகள் சேர்ந்து கொள்வதற்கு வேண்டிய நியாயங்கள் இருக்கின்றன. இவையும் புத்தத்தில் கலந்துகொண்டால், இந்தபுத்தம் ஒருவாறு சீக்கிரமுடிவுபெறுதற்குக் காரணமாகும்.

போப் என்னும் ரோமன் கத்தோலிக் கிறிஸ்தவ குரு “சமாதானம், சமாதானம்” என்று சத்தமிடுகின்றார். புத்தபிரிகைகளினாலும் பயங்கர பிரங்குகளின் அதிர்ச்சியினாலும் செஷிபட்டுக் கிடக்கின்ற ஐரோப்பிய ஜனசமூகங்கள் இவருடைய சந்தத்தைக் கவனிப்பதேயில்லை.

